

צריכה היתה להגיע ארצה. היא יצאה לנמל התעופה אורלי עם מלווה של חברת גומונט. המזודות שלה הושמו במטוס, השעה היתה שתיים-עשרה, ופתאום הגיעו החדשות מישראל. פראנס סואר יצא בכותרת גדולה: „המלחמה בישראל פרצה מחדש!“

לא הועילו לנטאלי כל הסענות והמענות שלה. המלחה החזיר את מזודותיה ואיתה לבית הוריה, שקיבלו אותה בהתפרצות אושר, כאילו חזרה זה עתה משדה הקטל.

השנה היא גומרת את בית-הספר התיכון, והוריה כבר הסכימו לשלוח אותה לשחק בישראל בסרטו של גובי, במיקרה שלא תפרוץ כאן עוד מלחמה.

במאים

הזמנה

לבמאים

ביום השנה לגשואי משפחת גולן, שקוע הבעל במשרדו, והאשה מטלפנת לשם בכעס רב: „מנחם, היא צועקת לטלפון, אתה לא יכול לעשות דבר כזה! זה יום החתונה שלנו!“

מנחם שקוע בתוך מפת-ענק של המושבים בקולנוע הוד, כשעל ראשו מצד אחד המנהל האדמיניסטרטיבי, מצד שני מנהל

נטאלי נל (שמאל)

בישראל יש מלחמה, המזודות הוחזרו

יחסי-הציבור, וביניהם ארבע פקידות. הם מחלקים הזמנות לבכורה של טוביה ושבע בנותיו.

העבודה קשה ומפרכת. את מנהל-הבנק אתה מוכרח להזמין, הסביר לו המנהל האדמיניסטרטיבי. „איפה אני אשים אותך?“ גולן מעיין במספר מוצאים לו מקום באולם.

גם את הבמאי הזה איראפשר לא להזמין, אומר לו מנהל יחסי-הציבור. „הוא עשה סרט מחורבן, מעיר גולן. מוצאים לו מקום באחת השורות האחרונות.“

גם את זה מוכרחים להזמין, דוחף מנהל יחסי-הציבור עוד שם. „גם עשה סרט מחורבן. מושיבים אותו ליד הבמאי הראשון. יהיה להם על מה לשוחח, מעיר גולן.“

זקנות ועורכים. האחירה מתוחה. צריך להזמין את כל המפיקים, כל מיני חבתי ועדות ציבוריות, אנשים חשובים, ועשירים. ומיספר המקומות מוגבל, וגולן אובד עצות. „הנה השקנית הזקנה הזאת, אם תושיב אותה באולם ואת החברה שלה ביציע, יהיה לה סוף שחור, מעיר את תשומת-ליבו איש יחסי-הציבור.“

„את זה להזמין? שואל גולן. לא, הוא בבית-הסוהר, אומרים לו. הרוחנו כרטיס. את אייבי נתן איראפשר להזמין. אז מוכי רחים גם את הצקל.“

„ההוא חולה לב. תיזהר! אל תושיב על-ידו את חולה הלב השני! תרחיק אותם לשני הקצוות של האולם.“

המקומות הולכים וניגמרים. גולן מצלצל ביאוש להירשברג. כדי לשאול אותו אולי אפשר לחתור על מישהו מאנשי משרד המסחר והתעשייה.

בלילה העבודה ניגמרת. גולן מצלצל (המשך בעמוד 30)

(המשך מעמוד 27)
השולטת בהם בערמוניות רבה, מנסים לשדוד בית פרטי וכליבו גדול, ונכשלים בצורה די מגוחכת. הסרט אולי לא מעורר צחוק רב, אבל הוא מעורר הרבה חיובים.

האפנינג

המאורע (אופרה, תל-אביב, ארצות-הברית) הבורה של צעירים מרדניים וחסרי-דאגה מתעוררת, לאחר ליל-אורגיה מעורפל, אל השיעמום של היום החדש.

אלא שביום החדש קורה להן משהו מיוחד. הם נכנסים בטעות לחזיתו של מיליונר-גאנגסטר, המיליונר חושב שהם מתי-כחנים לחטוף אותו והולך אחריהם.

הם נכנסים למישחק, דורשים בעדו כופר-נפש, ולאחר שכל הקרובים לו, כולל אשתו ואמו, מסרבים לשלם את הסכום כדי לקבל אותו בחזרה, לוקח המיליונר-הגאנגסטר בעצמו את המישחק לידי, וסוחט את סכומי-הכופר מיד ידידיו בהפחדות ובאיוז מים.

הסרט בא להוקיע את השקרים והמוסכמות של חברת המבורגים ולנפץ מצד שני את האגדה של הדור הצעיר, החופשי, המורד במוסכמות. הדור הצעיר של הסרט אומנם מורד במוסכמות, אבל בתנאי שיש אבא, המשלם לילד קיצבה חודשית, כדי שילך יוכל למרוץ בשקט, בלי דאגות, והנוער הזה בעצם למה הוא שואף? הוא שואף להגיע לאן שהגיעו המבורגים, לעמדה ולכסף.

הסיגנון, כפי ששם הסרט מראה, הוא סיגנון של האפנינג. קשה להבדיל ולמצוא מתי המישחק של הנערים חדל להיות

מעשה בצנחן מבית-אש,
לפני כל פעולה התרגש,
אך פחדו נעלם,
הוא כגבר נלחם,
אחרי שעישיך "כנסת שש".

תיאטרון "כימות" מציג:
גבעת ספון ריבר

„דבר“ : הבמה שרה ומחוללת.
„הארץ“ : ערב של נעורים.
„מעריב“ : הישג בימתי מרשים.
„ידיעות אחרונות“ : הצגה טובת-טעם. הצגה מרתקת.